



WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Aleksander Stępkowski

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie z odwołania A. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] /2024 z dnia 14 lutego 2024 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Augustowie,
ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2023 r., pod poz. 633,
z udziałem E. P.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 17 grudnia 2024 r.,

oddala odwołanie.

Aleksander Stępkowski Mirosław Sadowski Paweł Wojciechowski

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej także: „KRS” i „Rada”) uchwałą nr [...] /2024
z dnia 14 lutego 2024 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie

do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Augustowie, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2023 r., pod poz. 633, na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2021, poz. 269 ze zm., dalej: „u.KRS”):

1. przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie Pani E. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Augustowie;

2. nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pani A. K., Pana Ł. S. i Pana P. Ś. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Augustowie.

W uzasadnieniu Rada wskazała, iż na jedno wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Augustowie, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2023 r. pod poz. 633, zgłosili się:

- Pani A. P. – prokurator Prokuratury Rejonowej w S.;
- Pani A. K. – adwokat – Okręgowa Rada Adwokacka w B.;
- Pani E. P. – starszy asystent sędziego w Sądzie Okręgowym w B.;
- Pan Ł. S. – adwokat – Okręgowa Rada Adwokacka w B.;
- Pan P. Ś. – adwokat – Okręgowa Rada Adwokacka w B..

Pani A. P. wycofała swoje zgłoszenie (po podjęciu stanowiska przez zespół członków KRS) z niniejszej procedury konkursowej, wobec czego Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...]1/2024 z dnia 14 lutego 2024 r. umorzyła postępowanie wszczęte w sprawie z jej zgłoszenia.

W dniu 12 lutego 2024 r., zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa na podstawie art. 35 ustawy o KRS jednogłośnie rekomendował przedstawienie Prezydentowi RP kandydatury Pani E. P. (3 głosy za kandydaturą) Na skarżącą oddano 1 głos „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”.

W posiedzeniu zespołu nie uczestniczył przedstawiciel Naczelnej Rady Adwokackiej oraz Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym, zaś Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Krajowa Rada Sądownictwa – dzieląc stanowisko zespołu – uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o

powołanie Pani E. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Augustowie.

Przy podejmowaniu decyzji Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów.

Rada uwzględniła rodzaj posiadanego przez Panią E. P. doświadczenia zawodowego oraz ponad 17 letni staż pracy ogółem, uwzględniający odbycie etatowej aplikacji sądowej. Jak zaznaczyła KRS, od kilkunastu lat wykonuje ona czynności asystenckie, a jej praca w tym zakresie jest i zawsze była oceniana bardzo wysoko (patrz: oceny kwalifikacji i opinie służbowe). Posiada odpowiednie, wszechstronne doświadczenie uzyskane w pracy w różnych wydziałach i sądach obu instancji, które może z powodzeniem wykorzystać w pracy na stanowisku sędziego sądu rejonowego. Także Kolegium Sądu Okręgowego w Suwałkach zaopiniowało tę kandydaturę pozytywnie, oddając na Panią E. P. 5 głosów „za”, przy 1 głosie „przeciw”. W ocenie Rady, Pani E. P. spełnia zatem kryteria wyboru w stopniu najwyższym, a tym samym uzasadniającym przedstawienie jej kandydatury Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Augustowie.

Pani A. K. jest dobrym adwokatem. Tak jak wybrana kandydatka ukończyła aplikację sądową z tym, że pozaetatową. Posiada odpowiednie umiejętności praktyczne, jednakże zdaniem Rady jej wiedza i doświadczenie nie są tak wszechstronne jak w przypadku Pani E. P.. Także łączny staż pracy ogółem jest krótszy. Uzyskała jednogłośnie poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w Suwałkach (6 głosów „za” i 0 głosów „przeciw” – a tym samym 1 głos więcej dla poparcia swojej kandydatury, niż wybrana kandydatka).

Wynik ten, jak wynika z zapisu przebiegu posiedzenia Kolegium, przypuszczalnie stanowi rezultat deklaracji złożonych przez obie kandydatki oraz sugestii przewodniczącej Kolegium, by oddając głosy na poszczególnych kandydatów uwzględnić m.in. miejsce zamieszkania kandydata i perspektywy jego stabilnego zatrudnienia w Sądzie Rejonowym w Augustowie.

Abstrahując od okoliczności towarzyszących głosowaniu na Kolegium Sądu Okręgowego w Suwałkach Rada stwierdziła, że ten jeden głos nie stanowi istotnej różnicy w sytuacji gdy kwalifikacje merytoryczne do pełnienia urzędu na stanowisku

sędziego w wyższym stopniu posiada Pani E. P.. Wybrana kandydatka legitymuje się bowiem wiedzą zarówno teoretyczną, jak i praktyczną w zakresie metodyki pracy sędziego obu instancji i w każdym pionie. Pani A. K. jest dobrą kandydatką, ale zdaniem Rady, jej doświadczenie i wiedza nie są tak wszechstronne, jak w przypadku Pani E. P..

Zdaniem Rady zarówno Odwołująca się jak i rekomendowana przez Radę są dobrymi kandydatkami, jednak w tej procedurze nominacyjnej, to kandydatura Pani E. P. wyróżnia się zdecydowanie posiadaną wiedzą teoretyczną i praktyczną oraz doświadczeniem zawodowym, które są najbardziej odpowiednie do tego by w sposób prawidłowy sprawować obowiązki orzecznicze.

O przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej Pani E. P. zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności: wnioski płynące z ocen jej pracy i kwalifikacji oraz opinii służbowych, różnorodne i odpowiednie doświadczenie zawodowe, ugruntowana i stale pogłębianą wiedza prawnicza oraz poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w Suwałkach.

W głosowaniu na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa dnia 14 lutego 2024 r. oddano na:

- Panią A. K. 3 głosy „za”, przy 2 głosach „przeciw” i 14 głosach „wstrzymujących się (ogółem oddano 19 głosów), zatem jej kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów;

- Panią E. P. 16 głosów „za”, przy 2 głosach „przeciw” i 2 głosach „wstrzymujących się” (ogółem oddano 20 głosów), zatem jej kandydatura uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów.

Na powyższą uchwałę odwołanie złożyła A. K. (dalej: „Odwołująca”), zaskarżając ją w całości, wnosząc o jej uchylenie w całości i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonej uchwale zarzuciła naruszenie:

1. art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, art. 34 ust. 1 i 3 ustawy o KRS, art. 35 ust. 2 j ustawy o KRS poprzez dokonanie oceny kandydatów bez wszechstronnego rozważenia całokształtu okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania dokumentacji sprawy udostępnionej Radzie, przede wszystkim w oparciu na ocenie kwalifikacyjnej

sporządzonej przez Sędziego wizytatora do spraw cywilnych, egzekucyjnych i wieczysto księgowych Sądu Okręgowego w Suwałkach A. S. oraz sędziego wizytatora do spraw Karnych T. U. do konkursu na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Augustowie obwieszczonego przez Ministra Sprawiedliwości w Monitorze Polskim z dnia 24 sierpnia 2022 r. – M.P. 2022, poz. 845, zamiast oceny kwalifikacji sporządzonej przez sędziego wizytatora do spraw cywilnych, egzekucyjnych i wieczystoksięgowych Sądu Okręgowego w Suwałkach A. W. na poczet niniejszego konkursu a następnie dokonanie oceny kwalifikacji kandydatów w sposób sprzeczny z prawem, dowolny i w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji obu konkurujących kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, co skutkowało przedstawieniem w zaskarżonej Uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Augustowie uczestniczki postępowania zamiast odwołującej się;

2. art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, art. 34 ust. 1 i 3 ustawy o KRS oraz art. 35 ust. 2 ustawy o KRS poprzez niepełne, a ostatecznie wadliwe, ustne przedstawienie Radzie obu kandydatur, przy braku wszechstronnego omówienia i przedstawienia pełnych wyników oceny kwalifikacyjnej kandydatów oraz załączonych do sprawy innych dokumentów, w tym poprzez oparcie się na ww. ocenie kwalifikacji skarżącej sporządzonej do innego konkursu, tym samym nieuwzględnienia 20 letniego stażu i doświadczenia zawodowego skarżącej a w konsekwencji brak rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o przejrzyste i zrozumiałe kryteria, które odpowiadałyby zasadom równego traktowania i równego dostępu do służby publicznej;
3. art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, art. 35 ust. 2 ustawy o KRS oraz art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, poprzez dokonanie dowolnej oceny kwalifikacji kandydatów w sposób sprzeczny ze zgromadzonym w postępowaniu konkursowym materiałem, z całkowitym pominięciem rzetelnej oceny pracy obu kandydatów dokonanej w opiniach wizytacyjnych, z

przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów oraz z naruszeniem przejrzystości postępowania i jasnych kryteriów wyboru, w wyniku czego brak jest w istocie możliwości ustalenia na podstawie jakich przesłanek Rada uznała, że uczestniczka postępowania spełnia w procedurze konkursowej kryteria wyboru w stopniu wyższym, niż odwołująca się, a także na podstawie jakich przesłanek uznano, iż kandydatka daje rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzecznich w Sądzie Rejonowym w Augustowie;

4. prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa), w postaci art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, poprzez, błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych i obiektywnych kryteriów wyboru, które odpowiadałyby zasadom równego traktowania i zasadom równego dostępu do służby publicznej oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, przede wszystkim oparciu się na kryterium wygaśnięcia w czerwcu 2024 r. prawa uczestniczki E. P. do ubiegania się na stanowisko sędziego z uwagi na upływ czasu w związku z nowelizacją ustawy KSSiP w wyniku czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiono wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Augustowie uczestniczki postępowania zamiast odwołującej się.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie jako niezasadne, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Stosownie do treści art. 44 ust. 3 u.KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej,

z wyłączeniem art. 87¹ k.p.c. Zgodnie natomiast z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania. Podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 8 października 2014 r., III KRS 45/14; 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; 27 marca 2019 r., I NO 59/18; 1 lipca 2019 r., I NO 70/19). Stosownie zaś do treści art. 44 ust. 1 zd. pierwsze u.KRS odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym, jak i z przepisami postępowania (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; 8 października 2014 r., III KRS 45/14).

Kontrola sądowa w sprawach prowadzenia naboru na urząd sędziego dotyczy określonego w art. 60 Konstytucji RP prawa równego dostępu do służby publicznej i obejmuje swoim zakresem wyłącznie, czy postępowanie zostało przeprowadzone na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008, nr 4, poz. 63; wyrok Sądu Najwyższego z 25 lutego 2013 r., III KRS 95/13).

Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Celem art. 60 Konstytucji RP jest zapewnienie równości szans dla osób podejmujących starania o pełnienie funkcji w służbie publicznej, realizacja art. 60 Konstytucji RP z jednej strony wymaga od ustawodawcy ustanowienia regulacji materialnoprawnych, określających przejrzyste kryteria selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, a z drugiej strony nakazuje stworzenie odpowiednich gwarancji proceduralnych, zapewniających weryfikowalność decyzji w sprawie naboru do służby. Brak odpowiednich procedur kontrolnych i odwoławczych stanowić może istotną przeszkodę w stosowaniu przyjętych reguł, a tym samym naruszać będzie konstytucyjny wymóg traktowania starających się o dostęp do służby na jednakowych zasadach (zob. wyroki Trybunału

Konstytucyjnego: z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008, nr 4, poz. 63; z 29 listopada 2007 r., SK 43/06, OTK-A 2007, nr 10, poz. 130; z 8 kwietnia 2002 r., SK 18/01, OTK ZU 2002 nr 2, poz. 16; z 14 grudnia 1999 r., SK 14/98, OTK ZU 1999, nr 7, poz. 163; z 9 czerwca 1998 r., K 28/97, OTK ZU 1998, nr 4, poz. 50).

Zakres kognicji Sądu Najwyższego w ramach oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje zatem wyłącznie badanie, czy uchwała jest zgodna z prawem. Kwestie rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego są domeną Rady, podobnie jak ocena doboru kryteriów, a także znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie poszczególnych kandydatów. Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego, a poza gestią Sądu Najwyższego pozostają ustalenia faktyczne i ocena dowodów. Przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 1 lipca 2020 r., I NO 156/19; z 17 czerwca 2020 r., I NO 155/19; z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17).

Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, winna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatów i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Artykuł 32 ust. 1 Konstytucji RP statuuje z kolei zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Dlatego kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w takiej indywidualnej

sprawie nie może natomiast znaczyć, że Sąd Najwyższy uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazuje się, że sprawowana przezeń kontrola obejmuje w szczególności ocenę tego, czy KRS w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 6 października 2015 r., III KRS 50/15; 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; 9 maja 2019 r., I NO 35/19; 10 października 2019 r., I NO 142/19; 27 maja 2020 r., I NO 41/19). Ocena prawidłowości działania KRS sprowadza się w tym zakresie do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Nie chodzi tu zatem o ocenę kwalifikacji czy wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania, ale o formalny aspekt dostępu do służby (wyrok Sądu Najwyższego z 27 maja 2020 r., I NO 41/19; z 30 grudnia 2020 r., I NO 7/20).

Krajowa Rada Sądownictwa ma przy tym możliwość określania we własnym zakresie, które elementy uznać za szczególnie istotne. Nie może zostać uznane za naruszenie prawa przyjęcie przez Radę, że określony element doświadczenia zawodowego zasługuje na wyższą ocenę niż inny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 30 października 2019 r., I NO 51/19).

Sąd Najwyższy, w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, w pełni podziela powyższe stanowisko, potwierdzające prawidłowość decyzji KRS.

Na wstępie Sąd Najwyższy pragnie zauważyć, że Odwołująca się nieprawidłowo sformułowała zakres zaskarżenia bowiem zamiast wskazać, że zaskarża uchwałę w pkt 1 w całości, a w pkt 2 w stosunku do własnej osoby zaskarżyła uchwałę w całości.

W ocenie Sądu Najwyższego podejmując uchwałę Rada prawidłowo wskazała, że staż pracy Uczestniczki jest porównywalny ze stażem pracy Odwołującej się, co wynika z wykazu dokumentacji kandydata na stanowisko sędziego przedłożonego Radzie przez Odwołującą się.

Rekomendowana kandydatka od kilkunastu lat wykonuje czynności asystenckie, a jej praca w tym zakresie jest i zawsze była oceniana bardzo wysoko

(patrz: oceny kwalifikacji i opinie służbowe). Posiada odpowiednie, wszechstronne doświadczenie uzyskane w pracy w różnych wydziałach i sądach obu instancji, które może z powodzeniem wykorzystać w pracy na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego. Także Kolegium Sądu Okręgowego w Suwałkach zaopiniowało tę kandydaturę pozytywnie. W ocenie Rady E. P. spełnia zatem kryteria wyboru w stopniu najwyższym, a tym samym uzasadniającym przedstawienie jej kandydatury Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Augustowie.

Zgodnie z treścią art. 42 ust. 1 u.KRS uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Rada jest zatem zobligowana do wyjaśnienia wszystkim kandydatom, jakimi kryteriami kierowała się przy wyborze kandydatów. Uzasadnienie decyzji Rady ma na celu umożliwienie kandydatom porównania swojej kandydatury z innymi (zrozumienie, dlaczego inni kandydaci, zdaniem rady, okazali się lepsi) oraz zweryfikowanie czy zachowane zostały wszystkie zasady proceduralne postępowania nominacyjnego, w tym zastosowanie ustawowych kryteriów wyboru kandydatów w sposób jednolity, co poddaje się osądowi w toku postępowania sądowego. Jeżeli w toku postępowania nominacyjnego Rada nie zastosowała jednolitych kryteriów wyboru kandydatów lub dopuściła się innego naruszenia prawa, uchwała winna być uchylona, jako podjęta z naruszeniem prawa.

Podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19). Stosownie zaś do treści art. 44 ust. 1 zd. pierwsze u.KRS odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym, jak i z przepisami postępowania (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 8 października 2014 r., III KRS 45/14).

Podniesione przez Odwołującą się zarzuty stanowią polemikę ze stanowiskiem Rady, sprowadzają się bowiem wyłącznie do przedstawienia odmiennej oceny zgromadzonego w sprawie materiału w postaci opinii kwalifikacyjnych oraz przebiegu kariery zawodowej kandydatek. Odwołująca się

podniosła między innymi nieprawidłową ocenę jej doświadczenia zawodowego poprzez uznanie, że jest ono „mniejsze” od doświadczenia kontrkandydatki. Powyższe nie stanowi jednak uchybienia, lecz stanowi realizację ustawowych kompetencji Rady. W kwestii doświadczenia zawodowego Rada trafnie wskazała, że rekomendowana kandydatka ma bardziej różnorodne doświadczenie zawodowe, wskazując jej pracę w Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w sekcji egzekucyjnej Wydziału Cywilnego, w Wydziale Penitencjarnym i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych, w Wydziale Gospodarczym i w Wydziale Karnym Gospodarczym. Przytoczone okoliczności zdaniem Sądu Najwyższego potwierdzają stanowisko Rady w tej materii.

W tym miejscu wskazać należy, iż kryterium stażu czy też doświadczenia zawodowego nie jest kryterium dyskryminującym, wręcz przeciwnie zarówno w literaturze jak i w orzecznictwie podkreśla się, że odpowiednie doświadczenie zawodowe jest kluczem do sukcesu w zawodzie sędziego, jednakże należy uwzględniać całokształt posiadanego przez kandydata dorobku zawodowego w szczególności poprzez jego wpływ na dobro jak i na rzecz Wymiaru Sprawiedliwości. Polemika Odwołującej się z oceną dokonaną w tym zakresie przez Radę nie może stanowić podstawy do zakwestionowania prawidłowości zaskarżonej uchwały. Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska nie stanowi uzasadnionej lub usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS w przedmiocie nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko. Weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie czy asesorskie należy do Rady, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice uznania, nie mogą stanowić odmienne – z natury subiektywne – zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, walorów i przymiotów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 2014 r., III KRS 45/14 oraz orzeczenia cytujące).

Podobnie ocenić należy zarzuty dotyczące poparcia środowiska sędziowskiego. W przypadku dochowania przez Radę procedur ustawowych Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny, dlaczego te, a nie inne, kryteria miały charakter decydujący, w szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów

i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic uznania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 30 grudnia 2020 r., I NO 7/20). W okolicznościach niniejszej sprawy Rada wyraźnie wskazała, że decydujące znaczenie w wyborze kandydatów miało doświadczenie zawodowe oraz bardzo wysokie oceny kwalifikacyjne.

W zarzutach odwołania, skarżąca podnosiła, że Rada oparła się na kwalifikacji sporządzonej do innego konkursu.

W tym miejscu należy wskazać, iż z załączonego oświadczenia kandydatki do wykazu dokumentacji kandydata na stanowisko sędziego wynika, że sama Skarżąca pismem z dnia 6 lipca 2023 r. oświadczyła, iż prosi o niesporządzanie opinii o kandydacie z uwagi na to, że w dniu 8 grudnia 2022 r. została sporządzona opinia do konkursu na stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Augustowie ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2022 r., poz. 845, a zakres spraw podlegających kontroli wskazany w wykazie spraw załączony do karty kandydata nie zmienił się. Odwołująca się dodała, iż opinia zawierająca ocenę kwalifikacji z dnia 8 grudnia 2022 r. została załączona do karty kandydata. W takich więc realiach sprawy zdumiewające wydaje się już samo postawienie tak skonstruowanego zarzutu przez kandydata na urząd sędziego, a tym bardziej dokonywanie jego merytorycznej oceny.

Powyższy zarzut należało zatem oddalić jako pozbawiony jakichkolwiek podstaw.

Sąd Najwyższy analizując całość dokumentacji sprawy, jak również uzasadnienie zaskarżonej uchwały, doszedł do przekonania, że Rada dokonała wyboru rekomendowanej kandydatki po zapoznaniu się z obszerną i kompletną dokumentacją, w oparciu o całościową ocenę kandydatek, właściwie scharakteryzowała obie kandydatury, wyjaśniła motywacje decyzji o wyborze E. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Augustowie, odnosząc się szczegółowo zarówno do przebiegu kariery i doświadczenia zawodowego oraz opinii kwalifikacyjnych, powyższe jest spójne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Rada wyraźnie i jednoznacznie wskazała kryteria, które zdecydowały o wyborze kandydatów, a które mieszczą się

w katalogu kryteriów ustawowych oraz dokonała prawidłowego ich zastosowania. Sąd Najwyższy uwzględnił również, iż kryteria oceny obu kandydatek są porównywalne i rekomendacja wskazanej kandydatki mieści się w zakresie władzy dyskrecjonalnej Rady.

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania, Sąd Najwyższy orzekł zatem o jego oddaleniu na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS.

Aleksander Stępkowski Mirosław Sadowski Paweł Wojciechowski

[SOP]

r.g.